

[Christmas Møller.]

Parti, som man i Realiteten intet har villet have at gøre med som Oppositionsparti siden 1929, overfor hvilket man har holdt sig fornærmet tilbage, idet man jo ikke har gjort andet end at søge at udnytte partipolitisk, saaledes som vi ogsaa hørte det i Dag, Begivenhederne i 1929, fører hemmelige Forhandlinger, saa er det forkert.

Jeg siger: Med hvilken Ret kommer det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal med denne Bebrejdelse? Jeg gaar videre og siger til det ærede Medlem, at han kan jo dog ikke være blind for, at der Gang paa Gang i Ordførertaler fra Konservatismens Side har lydt Tilbud om Samvirken mellem de to Oppositionspartier, og han kan dog vel heller ikke være blind for, at mit Partis Ordfører i den ene af disse Sager, det ærede Medlem Hr. Fibiger, inden han gik til Udvalget med sit Kriseforslag, som den højtærede Statsminister omtalte saa venligt i sin Svartale til Ordførerne, henvendte sig til det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal, som ikke havde Interesse for Forslaget.

Derfor skal jeg videre sige til det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal, at jeg tror, han paa dette Omraade meget mere skulde se Fejlene hos sig selv, skulde se Fejlen deri, at Venstre den Dag i Dag tror, at Forholdet i dette Land er dette, at Venstre har Magten, som det havde Magten fra 1872 til 1913 i Folketinget. Det, der er Fejlen fra Venstres Side, er, at man ikke vil erkende de faktisk tilstedeværende politiske Forhold her i Landet. Vi har altid indenfor mit Parti protesteret mod den Betragtning, at der gives en Ret for det ene Parti og en anden for det andet.

Jeg vil dernæst gerne i Anledning af de mange Betragtninger, der baade i denne Sal og udenfor denne har været anstillet om, at man nu ogsaa fra konservativ Side gik til Hjelpeforanstaltninger, at man nu gik til en Almissehjælp, have Lov til at gøre et Par Betragtninger gældende om Spørgsmaalet: Hjælp fra det offentlige Side. Og dér vil jeg gerne først understrege — jeg kommer senere til Forslagenes enkelte Punkter —, men dér vil jeg gerne stærkt understrege, at den Rigsdag og de Partier, som med, jeg kan godt sige legende Lethed, som i Løbet i hvert Fald af overordentlig faa Timer vedtog Landmandsbankordningen i 1922 og 1923 og den Hjelpeforanstaltning, dette var for mange velhavende Folk i dette Land, en nødvendig Foranstaltning, en rigtig For-

anstaltning, men en Foranstaltning, hvor Staten gik ind med sin Hjælp, den Rigsdag, som har anvendt Millioner af Kroner ved Udstykningen af Landets Jord, den Rigsdag, som paa 1½ Time gennemførte Guld-suspensionsloven, hvorved overmaade mange Menneskers økonomiske Forhold med eet Slag blev ændret, den Rigsdag, hvis Repræsentanter i Valutaudvalget var enige i, at Nationalbanken maatte foretage sin Handling overfor Handelsbanken, en Handling, som jeg tror var rigtig og forstandig, men som man ikke kan bestride var en Hjelpeforanstaltning ogsaa overfor nogle af de stærkeste, vi har her i Landet, den Rigsdag, som har bevilget 70 Mill. Kr. i Eksportkredit, hvoraf et meget stort Beløb gaar til forholdsvis faa Virksomheder af den største Størrelse i dette Land — jeg har stemt for det, jeg er enig med dem, der er gaaet ind for det —, den Rigsdag skal alligevel være varsom; og den Offentlighed, som angriber dette Forslag saa stærkt, skal være varsom med at sige, at den Hjelpeforanstaltning, der foretages her, har en ganske anden Karakter end alle de andre Foranstaltninger, Staten har foretaget.

Alt dette er Udtryk for, at vi er inde i en Udvikling, som jeg maaske ikke ønsker, som maaske er imod, hvad der egentlig kunde være Idealet for mig, men vi er inde i en Udvikling, som ingen vil bestride, vi alle bærer et Ansvar for. Og jeg siger til de meget haarde Kritikere, hvor Industriraadets Formand jo er i Spidsen, at de burde dog ogsaa tænke paa, om nu Menigmand i Landet kan forstaa f. Eks. Stillingen til Eksportkreditten og ogsaa Stillingen paa andre Omraader, og at man saa her viser en fuldkommen affejende Holdning.

Der har lydt stærke og voldsomme Ord fra Venstres Side, navnlig fra det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal, mod den Sammenkædning af de to Lovforslag, som har fundet Sted. Forbindelsen mellem Hjælpen til Landbruget og Hjælpen til arbejdsløse er accepteret, sagde det ærede Medlem, af de Konservative. Og deri har han Ret. Men den er ogsaa accepteret af Partiet Venstre, hvis de ærede Medlemmer de Herrer Krag, Søren P. Larsen, Svend Nielsen, Olav Olsen og C. O. Pedersen ogsaa taler paa det ærede Medlems Vegne; for i den Betænkning, der er afgivet af de ærede Medlemmer, hedder det ordret følgende:

„Men i Erkendelse af, at Krisetilstanden er flersidig, vendt ikke blot mod Lønarbejdere, men ogsaa mod de selv-